

[Kai Moltke.]

det grønlandske territorium ikke bruges til at oplagre atomvåben; og at luftrummet ikke bruges til at overflyve Grønland med atomvåben. Aftalen udmærker sig endvidere ved, at den ikke har nogen fast frist for, hvornår den automatisk bringes til ophør, og at den ikke kan fornys uden Amerikas samtykke. Det er altså det, som vi i kolonitiden, f. eks. for Kina, folkeretligt betegnede som en ensidig aftale. Nu har vi jo hørt så meget om amerikansk demokrati, om amerikansk forhandlingsvilje og om amerikansk respekt for alt, hvad der hedder suveræniteten. Var tiden så ikke inde til, at man tog dette tvivlsomme dokument op og i alle tilfælde fik det givet en sådan form, at man sikrede mod misbrug i det grønlandske luftrum? Jeg hørte meget nøje efter, hvad udenrigsministeren sagde. Han sagde, at piloten i den pågældende flyvemaskine, der styrtede ned få km fra kysten, det vil sige inden for dansk søterritorium, ikke havde tilsigtet nogen nedlandning i Thule. Nu kender jeg ikke ret mange piloter, der af sig selv søger situationer, hvor det bliver nødvendigt at nødlande; men hvis ikke ligefrem både radio, fjernsyn og aviser lyver, så er det jo ikke første gang, der har været disse B-52 fly i Thule, og det er vel heller ikke første gang, at der i disse egne er blevet transporteret atomvåben. Hvilket konkret forslag kunne vi ønske at stille her? Det forslag, at man ikke nøjes med deklamationer i det høje ting om, at dansk territorium er beskyttet mod atomvåben på alle områder, men at vi får klare aftaler, som også anerkendes af dem, som vi er i alliance med.

Nået så vidt skal jeg ikke i dag forlænge debatten yderligere, men blot sige, at den hækkerupske dagsorden i sig selv ikke tilfredsstiller os, fordi den som sagt pålægger den nuværende udenrigsminister at gennemføre noget, som den forrige udenrigsminister ikke har kunnet sikre, og at hr. Aksel Larsens dagsorden er for vag, fordi den ikke rent ud siger, hvad det er, vi skal af med. Vi skal af med denne ensidige traktat af 1951. Jeg skal derfor — ikke fordi vi har ønsket denne dagsordensduel, men for at klargøre vort partis stilling, så det bliver krystalklart, hvor vi står i denne diskussion — på vort partis vegne stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Da folketinget ikke finder, at de hidtidige regeringer har fremskaffet tilstrækkelige garantier for, at der ikke oplagres kernevåben i Grønland; eller at dansk territorium ikke overflyves med atombevæbnede fly,

opfordrer tinget regeringen til at opsigte aftalen med USA om tilladelse til at have baser i Grønland.

Tinget fortsætter dermed behandlingen af forslag til finanslov for finansåret 1968-69.“

Det er som sagt en præcisering af, hvor vi står; jeg tror, det er bedre at tale rent ud om tingene. Den hækkerupske dagsorden, som hr. Aksel Larsen nu har accepteret, er ikke for os tilstrækkelig. Vore erfaringer har gjort os klogere, vi ønsker koncist at vise, hvor vi venstresocialister står i dette spørgsmål.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Må jeg med det samme sige, at den af hr. Kai Moltke foreslåede dagsorden kan regeringen ikke modtage.

Hr. Per Hækkerup fandt anledning til at minde mig om, at ingen statsminister eller for den sags skyld ingen minister kunne føre en privat politik, heller ikke en privat udenrigspolitik, der brød med regeringens officielle politik. Jeg vil ganske kort svare hr. Per Hækkerup, at det ville jeg end ikke i drømme kunne forestille mig, og den forrige regering har jo vist, at den ikke tolererer det. Jeg kan gå så langt som til at sige, at jeg vil have samme indstilling til dette problem over for alle ministre, mig selv inklusive. Men må jeg sige, at jeg formulerede det sådan, at den danske regerings indstilling er, at alle forhandlinger bør tage deres udgangspunkt i de faktisk eksisterende grænser. Så tror jeg, at hr. Per Hækkerup, hans parti og jeg er enige om, at det skal være den danske regerings politik, og det er det. Er vi ikke også enige om, som jeg i mit svar gav udtryk for det, at også spørgsmålet om Østtyskland må indgå i en samlet europæisk sikkerhedsløsning? Det var jo, hvad jeg gav udtryk for. I øvrigt må jeg sige, at på de udenrigs-